

Hirdetések

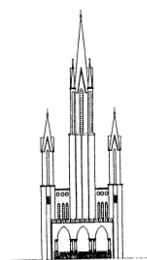
- Tájékoztatjuk a Testvéreket, hogy az **egyházfenntartói járulékot** befizethetik a lelkési hivatalban, valamint a vasárnapi istentiszteletek előtt. Köszönjük!

- Június 9-én 10 órától **tanévzáró istentisztelet** lesz, majd 16 órától **tanévzáró családi nap** a Kossuth u. 10 szám alatt. Ahogyan az elmúlt tanév kezdetén, úgy most is várjuk a „**főzőversenybe**” benevező családok jelentkezését.

- Június 15-16. között, **kihelyezett házaspár kör**t tartunk Balatonszemesen. A lelki épülés mellé fizikai munka is társul, a **táborhely kitakarításának ideje** is ez. Áhítatok, beszélgetések, közös munka, játék... Jelentkezzenek, jelentkezettek!

- Idén Isten kegyelméből **3 tábor**t tartunk (jún. 22-29; jún. 30-júl.6; júl. 7-13) a gyülekezet ifjainak Balatonszemesen. Hálásan köszönjük előre is imádságaikat, a szolgálók áldozatkész munkáját! Kérjük a részvételi díjak befizetését május végéig!

- Továbbá hirdetjük, hogy a nyári hónapokban a pénteki bibliaórák és a vasárnapi istentiszteletek folyamatos találkozási és feltöltődési lehetőséget jelentenek, míg az egyéb alkalmakat/köröket szeptembertől folytatjuk!

Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja
2013. pünkösöd hava

Szél és Lélek

Sokaknak ismerős az a tény, hogy a bibliai nyelvekben, a héberben és a görögben egy szó fejezi ki ezt a két fogalmat: szél és Lélek. Az ókori Kelet világában gyakran találkozunk azzal a szemlélettel, mely a mozgást és az életet jelentő szelet, levegőt titokzatosnak, isteninek tartotta. Az emberben levő isteni lehetőséget és életet, melyet az ember lélegzésében konstatáltak, és a természetben ugyancsak isteninek tartott szelet egy közös forrásra vezették vissza. *Ahol mozgás és élet van, akár a természetben, akár az emberben, azt az isteni Lélek munkájának tartották.* Mivel azonos volt a szó a két fogalomra, Jézus maga is a Lélek munkájának kifejezésére felhasználja hasonlatként a szélnek titokzatos hatását. Lefordíthatatlan szójátékban beszél a Lélek szélhez hasonlító titkáról (János 3,8). Sőt pünkösdkor, amikor kitöltetik a Lélek, mintegy szélrohamhoz hasonló zúgás támad a tanítványok közösségében. Nyilván nem valóságos szélroham volt ez, mert ez felülről, az égből támadt. Olyan szellemi jelenség volt, melyben a levegő nem mozdult, de a zúgás, mely hallható volt, hasonló volt a szélvihar zúgásához. Ahogyan karácsonykor Isten alkalmazkodott hozzánk, és emberi testet magára öltve, emberi jelenségként lépett be a történelem világába, úgy pünkösdkor is hasonlóról van szó. Annak a természeti világnak a jeleit öltötte magára a Lélek, melynek kíséretében valamikor Isten az első szövetségét megkötötte Izrael népével. A szél és a tűz jelenségei ott is megelőzték az Isten megjelenését (2Mózes 19,16-20). Itt azonban a jel is: szél és tűz, szellemi jelenség volt, melyet a Lélek kitöltése követett. *A szövetség megkötése ünnepén így kötött Isten új szövetséget, melynek jele a Lélek* (Jeremiás 31,31-34). Amit Isten cselekszik pünkösdkor, az nem a természet, nem is az emberi lélek vagy szellem szintjén történik, hanem itt Isten szellemi-mennyei világa, Isten személye nyílik meg Krisztusban. A hasonlat azonban: a Lélek úgy munkálkodik, mint a szél, üzenetet rejt, melyet ki kell bontani:

Óvárosi Hírmondó

Cím: 1151 Budapest, Kossuth u. 1.

Telefonszámok:

06/1-307-7082 és 30/690-84-34

Email: rp-ovaros@bpszak.hu

Web: www.rpovaros.hu

Hivatali órák:

Hétfő és szerda: 9-14 óra

Kedd és csütörtök: 14-17 óra

Kiadja:

a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség

A Lélek munkája olyan, mint a lehelet. Isten finom érintése a Lélek. Isten sohasem erővel, erőszakkal hódoltat meg, hanem belülről, létem legmélyén érint meg szeretetének melegével, lelkének jóságával. Az Ószövetség szép története, amikor Isten Illésnek megjelenik. Isten elment előtte szélben, földrengésben és tűzben, de mindezekben nem volt benne az Isten. Ezután egy halk és szelíd hang szólította meg a prófétát. Ebben volt jelen Isten (1Királyok 19,9-14). Istennek ez a finom érintése legyőzte Illést. Így érint meg az Isten Krisztusban, Krisztus pedig „ránk lehelve” így közli velünk Lelkét (János 20,22). Amit a történelem és a természet megrázó eseményei nem tudnak elvégezni az emberben, azt elvégzi Krisztus Lelke.

„A szél arra fúj, amerre akar” – mondta Jézus Nikodémusnak (Jn 3,8). A szél mozgást jelent, és ennek a mozgásnak a következménye a természet világában az élet. A Lélek is mozgást jelent. Ahol megjelenik, ott megkezdődik az emberben a leghatalmasabb átalakulás; a holtpontról, a halál pontjáról megmozdít, és átvisz Isten királyságába. Ezékiel hatalmas látomásában nyomon követhető a Lélek munkája. A csontok megmozdulnak, és az életnek új rendeződése veszi kezdetét. *A Lélek mozgást, átalakulást, az értékek új átrendeződését munkálja.* Az ember kimozdul a régiből, és megindul egy látás irányába (Mt 13,44-46). Felragyog Krisztus, és indulni kell Őt követni (Ef.5,14).

Pünkösdkor az a szél, mely az égből támadt, betöltötte az egész házat, ahol a tanítványok voltak. Utána pedig megteltek mindnyájan Szentlélekkel. *A Lélek természete, hogy betölt szívet, othont.* Az emberben ott van egy üresség, és az ürességnek ezt a kínos gyötrő érzését senki nem tudja betölteni, csak a Lélek. Az ember az élete ürességéért, boldogtalanságáért szeretne másokat okolni. Egyedül azonban csak a Lélek képes arra, hogy Isten szeretetét a szívbe kitöltve (Róma 5,5) az embert, az élet teljességének örömeivel elárasssa.

A Lélek ugyanakkor titokzatos, mint a szél. A régi ének így mondja: „Isten Szent Lelke ma újjászült tégedet, de meg nem értheted elméddel Őt soha.” Műve, amit az emberben végez, megfoghatatlan. Csak képek fejezik ki munkáját: szél, tűz, víz, földindulás, kenet. Így hat a Lélek. Rejtve van munkája, de eredménye megfogható: új lét Krisztusban.

A Lélek nem befolyásolható, mint a szél sem. Nem rendelkezünk vele. Teremtő Lélek. Csak az önátadásban, a teljes kiszolgáltatottságban lehet megtapasztalni, hogy a Lélek mégis hallgat az ember kérésére: nem hagy bizonytalanságban a lét legdöntőbb kérdéseiben.

A Lélek ellenállhatatlan, mint a szél. A Lélek új világot teremt. Mint az újjáteremtés Lelke, megütközik a halál erőivel, és az élet, igazság, békesség erőit jelenti, mert Benne az Örök élet a miénk lett már most. (Róma 8,11.14.23; Efézus 1,13-14)

(Dr. Szathmáry Sándor – Vég nélküli ünnep című könyvéből)

Megérkezett...

Megérkezett az örömet
hozó Szentlélek.
– Kértem –
mert szomorú
volt a lelkem.

Nem volt hangzatos bűgás,
sem dübörgés, sem harangzúgás,
csak csendben, de egészen
átsöpörte a bensőmet.

Csak úgy magától,
– helyesebben Tőle. –
A csendben észrevettem,
egy belső, óriási átalakulást,

öröm a szívemben,
– mert szólt az Isten. –

Megérezni, meglátni,
amit eddig nem sikerült,
örülni, hogy észrevehetem,
szüntelen erősít, támogat,
figyelmeztet az Isten.

Minden gond,
minden baj marad,
– de mégis minden más
a nap alatt, –
Valami furcsa,
valami érthetetlen
amit a Lélek tett velem.

„Mert akik rám figyelnek,
erejük megújul,
szárnyrakelnek!”

Békési Mária

**A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség presbiterei és lelkészei,
áldott pünkösdi ünnepet kívánnak minden kedves Testvérünknek!**

Látogatóban Testvérgyülekezetünknel... (részlet a turonyi hírlevélből)

Hosszas szervezés után gyülekezeteinkből tizenöten látogattunk el Budapestre április 20-21-én. A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség hálásan és szeretetüket a legnagyobb mértékig kimutatva fogadott minket a nyári szombaton. Úgy éreztük, hogy az egy évvel ezelőtti baranyai kirándulással és a fogadással, mély benyomást tettünk rájuk. A vendégszeretet, a vidék, a múlt eleveiségének mára csak emlékként megmaradt épületei meghatották valamennyiüket. Mi sem csalódtunk: a Dunakanyar és Szentendre belvárosa igazi kikapcsolódást jelentett mindannyiunknak. Természeti és építészeti szépségekben gyönyörködhettünk, sétálhattunk, beszélgethettünk, ehetünk-ihattunk. Másnap, az istentisztelet alkalmával a garéi templom festett kazettájának másolatát, valamint a hat község címerét ábrázoló festményeket adhattuk át hálánk jeléül, amiért él a gyülekezetek közti kapcsolat, amiért figyelmükkel, és törődésükkel támogatnak bennünket. Láthatóan meghatódva vették át lelkészeik és gondnokuk ezeket a képeket. Személyes kapcsolatok, barátságok vannak kibontakozóban és mindkét egyházközség őszinte szeretettel várja a folytatást, az újabb találkozó létrejöttét. Reméljük, hogy a legközelebbi utazáskor még többen leszünk! **Hanvayné Ország Krisztina**

Az igazi ajándék – gondolatok a Budapesti kirándulás margójára

Ha valakinek kórházban, vagy ami még rosszabb, intenzíven van a szerette és napjainak túlnyomó részét mellette tölti, ajándék és felüdülés, ha olyanokkal is találkozik a számára kedves személyek közül, akik egészségesek, vidámak, tele vannak életkedvvel.

Egy hozzánk közel lakó és szolgáló lelkész mondogatja, hogy a mi környékünk, gyülekezeteink az intenzíven fekvő betegekhez hasonlítanak, ahol minden kis életjel öröme ad okot.

De ahogy tudjuk, nem csak a betegség és halál szele létezik. Ezért, azoknak, akik akaraton kívül fokozottan érintettek ezektől, jót tesz olykor a levegőváltás...

Így, ezzel a hasonlattal tudnám summázni azt, ahogy ott lehattunk Budapesten innen, az ország déli részéről.

Jót tett az itteni lelkeknek, akik a csöndes fogyás szemlélésére vannak kárhóztatva, hogy érezhették, hogy nincsenek magukra hagyva.

Az igazi ajándék mindig a szív legmélyéből jön és ha testet is ölt olykor, de az maga a szeretet.

Sokszor az emberek nem mernek szeretni, mert félnek, hogy nem kapnak viszont szeretetet vagy visszaélnék érzéseikkel, ezért egy rideg, szeretetlen életet élnek, amiben nincs csalódás.

Boldogok, akik be tudják tölteni Isten parancsát és szívük legmélyéből szeretni tudják az Urat és felebarátaikat és élni tudják az 1. Korinthusi levél 13. fejezetének verseit.

Sokszor élehetetlenek, megfáradt és tesze-tosza embereknek sem kell más, hogy hegyeket mozgassanak meg, csak hogy bizalmat és szeretetet kapjanak. A szeretve-levés ad erőt ahhoz is, hogy amikor az ember visszatér a hétköznapok próbatételeibe, újult erővel helyt tudjon állni, vagy gondozni a betegét akár az intenzíven is.

Így sütkérezhetünk Isten gondviselő szeretetében és így érezhettük a Rákospalotai testvérek szeretetét is. Így kaptunk mi is mindannyian ottlétünkkel újult erőt az itteni élethez, a szürke hétköznapokhoz a kicsiny falvainkban, piciny gyülekezeteinkben.

Hálásan köszönjük mindazok szeretetét, akik vendéglátóink voltak az ottani egy napon – étellel, itallal, süteménnyel, felszolgálással, fuvarral, szállással – egy jó szóval, egy mosollyal...

Isten áldása kísérelje a szolgáló gyülekezet életét és adja továbbra is számukra az Erő Lelkét, nem csak Pünkösdkor!

Hanvay Zoltán

Pünkösöd előtt egy héttel, immáron harmadízben ünnepelhetett együtt gyülekezetünk az 5, 10, 25, 50, 60, 70 éve konfirmált testvérekkel, akik fogadalmat tettek anno Rákospalotán, vagy bárhol más-

hol, a Magyarországi Református Egyház egyházközségeinek egyikében. Hálás szívvel köszönjük meg Istennek, hogy sokan elfogadták meghívásunkat, s áldott, tartalmas találkozásaink lehettek. Adja Isten, hogy ünneplők és ünnepeltek egyaránt igaz megtartói legyenek egykori ígéretüknek, s személyes hitvallásuk legyen a gondnoki köszöntőben felhangzó Józsuéi ige: „...*én azonban és az én házam, az Úrnak szolgálunk.*” (Józsué 24,15) Az alábbiakban egy 10 évvel ezelőtt konfirmált fiatal visszaemlékezéseit, és dr. Székely István presbiter testvérünk (aki 70 évvel ezelőtt konfirmált!) verses köszöntőjét olvashatják.

„Te maradj meg azokban, amiket tanultál.” (II. Tim. 3:14)

Konfirmációmkor ezt az Igét kaptam útravalóul tíz esztendeje. Belegondolni is furcsa, hogy ilyen sok idő telt el azóta. Visszagondolva ez elmúlt egy évtizedre, úgy érzem, az Úr nem véletlenül adta ezt az Igét, hiszen sokszor hagytam el az Ő útját, de mindannyiszor igyekeztem visszatérni rá. Sokszor nem maradtam meg a tanultakban, mégis mindig méltó akartam lenni az Úr kegyelmére. Volt idő, amikor nem Krisztus útján jártam, és ezeket az időket tanulásnak, próbáknak vettem. Sok mindenbe belekóstolhattam az elmúlt években, és ezek közül áldásként éltem meg az írás, a költői véna felszínre jutását, a táborokat, a barátokat, és elsősorban a családomat. Sok iskolát elvégeztem, és jelenleg is tanulok. A konfirmáció hittétel volt számomra. Isten és Krisztus mellett. A megerősítés a szeptemberi Cursillo volt, ahol megértettem, hogy terve van velem Krisztusnak, bár az elmúlt időszak is tartogatott személyes próbatételeket, és kísértéseket bőséggel, amiknek nem mindig tudtam/tudok ellenállni. Az áldás végig kíséri mindennapjaimat, minden percét életemnek.

Jelen van az iskolai tanulmányaimban, az írásban, a verselésben és a szabadidőmben. Talán nem véletlen, hogy annyi mindent megmutat(ott) nekem az Úr, hogy aztán a döntésemben segítsen. Pünkösöd közeledtével sokszor érzem azt, hogy előre elkészített tervek szerint haladok, de kételyek is felmerültek, hogy mire is vagyok hivatva. Mi az, ami nekem van rendelve? De ezeket nem nekem kell megválaszolnom, az Úr vezet, és amerre irányt mutat, arra megyek.

Végszóként hálát adok, hogy anno konfirmálhattam. Hálát adok a gyülekezetért, az itt megismert emberekért, barátokért, és mindama dolgokért, amelyeket az elmúlt években a gyülekezetben kaptam. **Gavalovits Sándor**

Konfirmációi jubileumra

Örül szívünk, lelkünk dalol,
Látva ezt a képet,
Hogy az egykor konfirmáltak
Itt ma egybe gyűltek.
Gyors lábakon jár az idő,
Repülnek az évek,
Öt, tíz, avagy huszonöt év
Hozza az emlékeket.
Emlékezve arra, mikor
Fogadalmat tettél
És a gyülekezetünknek
Jogos tagja lettél.
Volt, kit messze vetett a sors,
Volt, ki közöttünk maradt,
Bárhol is vagy, Istennek mindegy,
Ő mindig hallja hangodat.
Észre sem veszed, mindig ott van,
Vigyáz rád, s fogja kezedet;
Könnyű a dolgod, nem kell mást tenned,
Csak bízzad Rá az életed.

Budapest, 2013. május 12.

Székely István dr.
presbiter

Konfirmáció 2013.

12-en vannak, igen, épp úgy, mint Jákob fiai, vagy a Jézus által elhívott tanítványok a Bibliában. 9 gyermek, 3 felnőtt. Hogy kik ők? - az alábbiakból megtudhatják Olvasóink. Sok különbözőségük ellenére van bennük valami közös. Hétfőn mind a 12-en ugyanarra a kérdésre felelnek majd igaz szívvel, halható szóval: ***Ígéritek-e, fogadjátok-e, hogy Jézus Krisztus követői, református anyaszentegyházunknak egész életetekben hűséges, úrvacsorával rendszeresen élő, szolgáló és áldozatra kész tagjai lesztek?*** „Ígérem és fogadom.” – ez a kérdésre adott felelet. Reméljük, hogy mindez nem csak betanult válasz, hanem életcél, kötelesség, elhivatottság is egyben. Hálaadomány Istennek részükről, az Ő kimondhatatlan jóságáért, kegyelméért.

Csánki Norbertnek hívnak, 1994. szeptember 30-án születtem. A Than Károly Ökoiskola Gimnázium, Szakközépiskola és Szakiskola tanulója vagyok. Azért választottam ezt az iskolát, mert szeretem a természettudományokat, főleg az állattant. Édesapám Csánki István, édesanyám Sipos Ildikó, kishúgom Csánki Noémi Csenge. 1 éve járok ifjúsági bibliaórára, ahol – számomra megmagyarázhatatlan módon – nagyon jól érzem magam. Az elmúlt évben már voltam a balatonszemesi táborban, de akkor még a kicsik hetén. Idén már a nagyokkal tartok!

Molnár Biankának hívnak, és 13 éves vagyok. A Benkő István Református Általános Iskola és Gimnáziumba járok, amelyet a gyülekezeti közösség által ismertem meg. Hobbim a táncolás és az olvasás. Hittanra járok egész kicsi korom óta. Ide köt sok minden, szeretem gyülekezetünket, mert a családban anyukám és apukám is itt házasodott és a nővérem is itt konfirmált. A konfirmáció számomra azt jelenti, hogy megerősödök a hitben és a közösséghez való viszonyban. Kedvenc bibliai történetem Noé bárkája. Noé viselkedése szerintem példát mutat nekünk. Nagyon jól érzem magamat, mert nagyon várom a konfirmálásomat.

Molnár Mihály: születtem 1999. szeptember 24-én, du.15:10-perckor Budapest IV. kerületében. Születésemtől és mai napig Budapest XV. kerületében élek. Az óvodát 2003 szeptemberében kezdtem, a Szövögyár utcai óvodában, ahova 2006 nyaráig jártam. Az általános iskolát ezután a Bogács utcai általános iskolában kezdtem el, ahol jelenleg a tanulmányaimat a 7. évfolyamon folytatom.

Mindkét szülőm és nagyszüleim is vallásos emberek, így kicsi gyermekkoromtól hitben és szeretetben nevelkedtem.

A Rákospalota-Óvárosi Református gyülekezetbe kb. két éve kezdtünk járni édesanyámmal. A konfirmációs előkészítőn egyre mélyebben megismerem a vallásunkat, egyházunk történetét. Büszkén várom, hogy szüleim és az egyházközség előtt megvalljam hitemet. Kedvenc bibliai történetem: Ábrahám és Izsák története. Ennek tanúsága számomra az, hogy a jó Istenhez mindig hűségesnek kell lenni. Parancsolatait feltétel nélkül végre kell hajtani, mert Ő mindig tudja, mit és miért parancsol nekünk.

Molnár Szabrinának hívnak, 13 éves vagyok. Hobbijaim közé tartozik az állatokkal való foglalkozás, olvasás, írás, sportolás és a kommunikáció. Ötödikes létemre helyezkedtem át ikertestvéremmel együtt (Biankával) a Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium intézményébe. Ez az iskola sokat segít abban, hogy jobban megismerjem a Teremtőt és a teremtett világot. Életemet és ezt az iskolát, a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség segítségével kapcsoltam össze. Ennek a gyülekezetnek már óvodás korom óta vagyok tagja. Abban a korban sokszor mások döntöttek helyettem, de ahogy nővök, úgy sikerül saját döntéseket hoznom; így jutottam el életem során a konfirmációig.

Számomra a konfirmáció életem egyik fénypontja, így komolyan veszem. Többször kérem meg édesanyámat és nagymamámat, hogy hadd tanuljak barátaimmal együtt, vagy nővéremet, Tímeát kérem meg, hogy segítsen a felkészülésben. Szerintem nagyon jó és kitartó csapatba kerültem, ahol társaimmal, ikertestvéremmel és „tanárnőnkkel” igazán egyszerű és örömteli a felkészülés. Kedvenc Bibliai történetem a magvető példázata, mert tükörként szolgál és könnyen értelmezhető.

Nagy Kincső vagyok, a Benkő István Református Iskolába járok, a 7. évfolyamon, művészeti tagozatra. Nyitott személyiségnek ítélnék a barátaim. Számomra a hit és az egyház egyaránt fontos. Teljes szívemből vallást teszek Istenről! Hobbim a zene, a rajz és a sport. Zongorázásom, furulyázásom és citerázásom mellett énekelek is a Hubay Jenő Zeneiskola Kamarazenekarában. Ebben az iskolában 8 évig balettoztam és 7 évig néptáncoltam is. Családom és barátaim szeretnek. Remélem, hogy a konfirmáció által megerősödik a hitem. Egyik elhatározásom a sok közül az, hogy a „vizsga” után is itt maradok a gyülekezetben és nem hagyom el az Urat!

Németh Mártonnak hívnak, 12 éves vagyok, de május 27-én töltöm be a 13. életévemet. A Rákospalotai Kossuth Lajos Iskolába járok. A szüleimmel és a testvéremmel élek együtt. Kézilabdázni járok a KSI egyesületbe, és trombitázni a Hubay Jenő zeneiskolába. A kedvenc bibliai történetem az, amikor Dávid legyőzte az óriás Góliátot. Azért is konfirmálok, mert a családban anyai ágon mindenki konfirmált.

Reményi Ágnes vagyok, 1999. augusztus 22-én születtem. A nagyszüleimmel élek, apukám nincs, anyukámat ritkán látom. A Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium tanulója vagyok. Szeretek táncolni. Kiskorom óta járok hittanra, a gyülekezetbe. A teremtés története a legkedvesebb bibliai történet számomra. Azért szeretnék konfirmálni, hogy Istenhez tartozzak!

A nevem **Szócs Klaudia**, 13 éves vagyok, és most fogok konfirmálni. Rákospalotán lakom egy kertes házban anyával, apával és nővéremmel. A Dózsa György Gimnázium és Táncművészeti Szakközépiskolába járok. Nagyon szeretek olvasni, 4 éve gitározok, van egy kis nyuszim. Már óvodás korom óta járok hittanra, amit nagyon szeretek. Szerintem jó ez a kis közösség, és jó a hangulat!

Varga Izsák Bencének hívnak. Születésemtől fogva Rákospalotán élek. Hárman vagyunk testvérek. Két felnőtt nővérem van, akikkel nagyon jó a kapcsolat. A Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium 7. osztályos diákja vagyok. Ebben a templomban lettem megkeresztelve és amióta ide járok sok baráttra leltem. Szabadidőmben szívesen kirándulok.

A felnőttek:

Jobbágy-Óvári Gabriella: 33 éves vagyok, 4 éve élünk férjemmel, Istvánnal itt Rákospalotán. Hollóházán nőttem fel, középiskolába Sárospatakra jártam. Biológusmérnökként végeztem és a Semmelweis Egyetem Orálbiológiai Tanszékén dolgoztam kutatóként. Az utóbbi három évben az egyik legszebb hivatás, az anyaság az enyém, két szép kislányunk van Anna (3 éves) és Emma (1,5 éves). Római katolikusként éltem idáig, felnőttként 20 évesen voltam első áldozó. Közel egy éve, hogy elkezdünk a lányokkal a baba-mama körbe járni, így ismerkedtünk meg a gyülekezettel. Mindenki nagyon kedvesen fogadott, és végre úgy éreztük otthonra találtunk távol a szülői háztól is.

Németh Tibor vagyok, 1968-ban születtem Tapolcán. 2002 óta vagyok rákospalotai lakos, feleségemmel és 3 gyermekemmel a Mátyás utcában élünk. Végzettségem közgazdász, mérlegképes könyvelő, adótanácsadó. Tavaly januárban szólított meg az Úr, addig csak el-elkísértem a családomat az istentiszteletekre, majd májusban a mályi cursillon mutatta meg az utat, amelyet nekem szán. Ott döntöttem el, hogy konfirmálok. Szeretek horgászni, focizni, olvasni, barkácsolni.

Pétery Éva Zsuzsanna (55) két – ma már felnőtt – fiúgyermek édesanyja, Vácott dolgozó fogorvos vagyok. Gyermekként a Római Katolikus Egyház szertartása szerint kereszteltek meg. Ezután évtizedekig igen laza kapcsolat volt a vallással. Ebbe a gyülekezetbe először 2010-ben látogattam el gyermekem konfirmációja kapcsán. Nagyon megfogott az itt tapasztalt szeretetteljes református légkör és egyre gyakrabban jöttem el a vasárnaponként. A fordulópont a 2012-es év nagypénteki istentisztelete volt, ahol rádöbentem Jézus halálának valóságára és *értem is* bemutatott áldozatára. Ezután, 2012 őszén a Cursillon átélt élmények erősítettek meg abban, hogy csatlakozni akarok ehhez a gyülekezethez és konfirmálni szeretnék. Hiszem, hogy sohasem késő Jézussal közösségben élni!

Bódás János: Konfirmációra

Meghallgattuk ajkatok szent fogadásait.

Bár Lélek szólt volna benne, s igaz, tiszta hit!

Zúgtátok a harci dalt, mely gyújt és elragad:

„Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt!”

Most még érte lelkesültök, s holnap a világ

táncdalára hajladoztok, mint a gyenge láng.

Holnap már egy másik útra csábít tán a test?

Ködbe vész elöttetek a megváltó kereszt.

Zsenge ifjak, gyenge lányok, bárcsak lelkesen

Krisztus útján járhatnátok mindig győztesen!

Út, Igazság, Élet Ő s nincs benne tévedés,

nélküle a boldogsághoz kincs, tudás kevés.

Véle járva nem kísérhet szégyen és kudarc.

Átala lesz szép az élet, lelkesült az arc.

Tettetekből ne teremjen könny, szitok, se vád,

szolgáljátok Istent, embert és a nép javát.

Tartsatok ki, mert a Sátán támadásra kész.

Eszköze ezer ígéret, vagy gaz cselvetés.

Csak tovább is Jézus tiszta zászlaja alatt,

van hatalma! Megsegít és győzedelmet ad!

Erdélyt látva – Gyülekezeti kirándulás (2013. április 27.- május 1.)

Már nagyon régen vágytam arra, hogy eljussak Erdélybe. Ámulattal hallgattam ismerőseimet, amikor meséltek az ott tapasztalt élményeikről. Most nékem és fiannak is megadatott a lehetőség, hogy részt vegyünk a gyülekezet kirándulásán.

A Gyimes völgye felé vezető út szépsége teljesen lenyűgözött: a hegyek zöldellő üdesége, a fenyőfák nagysága, a fel-felbukkanó hegyi patakok csobogása, a szerpentes utak kacskaringósága, a fából készült csángó lakóházak puritánsága. Verőfényes nyári melegre érkezünk Gyimesbükkre, utunk első állomására. Ezen a helyen található történelmi Magyarország legkeletibb vasúti őrháza, a Rákóczi-vár maradványa, valamint a Sánc-patak, amely egykoron elválasztotta Magyarországot Moldvától. Első szállásunk is ezen a vidéken volt, ahol napközben betekintést kaptunk a kovács és tímár mesterség rejtelmeibe, a gyimesi csángók népi hagyományok ápolásába, az itt élő emberek egyszerű életébe.

Kirándulásunk során Erdély keleti szegletétől, Gyimestől a déli Kárpátok vonulatán át, Arad megyével bezárólag számtalan élményben, látnivalóban volt részünk: istentiszteleten és egy jó hangulatú városnézésen Sepsiszentgyörgyön, falumúzeumban Csernátonban, helytörténeti kiállításon Kézdivásárhelyen, Prázmáron a Barcaság szélén lévő templomerdőben, Brassóban városnézésen és a Cenk-hegyen lanovkával, az Olt folyó partján fekvő Fogarason Árva Bethlen Kata által építtetett református templomban, az erdélyi szászok kulturális és kereskedelmi központjának nevezett Nagyszeben városában, Gyulafehérváron Erdély ősi történelmi fővárosában, Vajdahunyadon a Szent-Péter hegyen álló Várban, Temesváron a Gyár város területén épülő református templom gyülekezetében és városnézésen, valamint kirándulásunk utolsó állomásán Aradon, ahol koszorút helyeztünk el az 1848-as Szabadságharcban elesett Aradi Vértanúk emlékhelyénél. Utunk során érintettük Tusványost, Parajdot, Dévát is.

A bejárt nevezetességek listája elég hosszú és az általuk szerzett élmények és érzések is nagyon gazdagok. Felemelő érzés volt számomra mind a szálláshelyeinken, mind az egyes gyülekezetekben eltöltött idő alatt találkozott helyi emberek vendégszeretete irántunk, valamint az áldozatos munkájuk, amellyel összetartják a gyülekezetet és hirdetik Isten igéjét. Az Algyógyon (utolsó szálláshelyünk udvarán) a XI. században épült kör alakú kápolna és a Temesváron elkezdett (Makovecz Imre terve alapján) templom fontos üzenetet sugall:

az évszázadokon átívelő korok embere mindig megtalálta és megtalálja (ha nehézségek árán is) a módját annak, hogy templomot építsen Isten dicsőségére, és legyen egy hely, ahová a jóakarató embereknek jó együtt lenni. Kirándulásunk kezdetén Isten segítségét és gondviselését kértük a hosszú út megtételéhez. Az Úr a tenyerén hordozott bennünket öt napon át. Ugyan ellátott némelyikünket testi kínokkal, de ezáltal össze is kovácsolta a testvéreket.

A hosszú út jóérezsű fáradtságától és a szerzett élmények gazdagságától haza térve, hálát adtunk az Úrnak mindazért a kegyelemért, amely a kirándulásunkat övezte: a jó időért, a gazdag és felejthetetlen látnivalókért, az ott lévő emberek testvéri szeretetért, szállásadóink szíves vendéglátásáért, az idegenvezetőink szolgálataért, a sofőreink balesetmentes közlekedéséért, a gyülekezet énekkarának a szép énekléséért, és nem tiszteletlenségből utolsóként említve Hekli Katalin tiszteletes asszonyért, aki a kirándulás első és utolsó percéig irányítója és összetartója volt a maroknyi seregnek.

Varga Erzsébet

Epifánia (avagy Isten közelségének megtapasztalásáról)

Erdélyről írni mindig nehéz feladatot jelent, hiszen az ottani táj és vendégszeretet számomra valahogy Isten közelségének tanúbizonyságai. Amikor ez az élmény Isten hirdetett Igéjében való közelséggel is párosul, akkor a feladat csak még nehezebb lesz. Ez a nehézség abból adódik, hogy szavakkal nem igazán leírható, amit ott átél az ember.

A dombokra és hegyekre nézve az a téves kényszerképzet éled fel bennem, hogy ezeket, itt, a Kárpátok eme csücskében, Isten nem csak szavával, de bizonyosan néhány kézvonásával is alkotta. Józanul végiggondolva: hálás szívvel gyönyörködök Isten dicsőségének ilyen kisugárzásában.

Az itteni emberek vendéglátásában azt az őszinte szeretetet vélem felfedezni, amit oly sokszor megtapasztalunk Atyánkkal kapcsolatosan. Még ha észben tartom is, hogy megfizettük az árát az ellátásának, akkor is tudom, hogy a nyitott szíveket és az őszinte gondoskodást és szavakat nem lehet semmi pénzen sem megváltani.

Amikor április végén a gyülekezet egy részével Erdélyben jártunk – meglátogatva a Gyimeseket, Háromszéket, a szász városokat, Barcaságot, Temesvárt és Aradot (előbbi négy mint a történelmi, s utóbbi kettő a jelenkori Erdély részeit) – ugyanez az érzés fogott el.

Számomra meghatározó élmény volt az ottani lelkipásztorokkal való találkozás, különös tekintettel: Gudor Botondra (gyulafehérvári lelkipásztor, esperes) Márk László Gyulára, (négyfalusi lelkipásztor), Incze Zsoltra (sepsiszentgyörgyi lelkipásztor, esperes) és Gazda Istvánra (temesvári lelkipásztor). Az egész gyimesi tartózkodás, a sepsiszentgyörgy-szemerjai istentisztelet, az utána Kisgyörgy Zoli bácsi által vezetett városnézés, illetve Gudor Botond gyulafehérvári idegenvezetése valószínűleg örök emlék marad. Amit ezen az úton megnéztünk Erdélyben, az tulajdonképpen öt évre elég programot ad a nyári szabadságok eltöltésére. :) **Pétery-Schmidt Zsolt**

Gyémántot kaptunk

A különleges élményeket ígérő előzetes program alapján mindnyájan nagy izgalommal és érdeklődéssel készültünk az újabb erdélyi kirándulásra. S valóban, az első, átutazott éjszaka után minden törődésünket elfelejtettük attól a meleg, természet közeli fogadtatástól, amelyben a gyimesi csángók részesítettek minket. Felejthetetlen napot töltöttünk a havasok tövében elnyúló faluban, ahol az erdő, az állatok, a népi mesterségek, a zene és a tánc minket is átöleltek.

A második nap Sepsiszentgyörgyön istentiszteleten láttak minket vendégül a református testvérek. A szívemet mindig melegséggel tölti el, amikor több száz kilométerre az otthontól átélhetjük az összetartozás örömét. S ezt az örömet a kirándulás alatt sokszor átélhettük. Bármelyik erdélyi református közösséggel, vagy akár csak ha a lelkipásztorokkal találkoztunk, hitvallást tettek arról, hogy mennyire fontos számukra nemzeti azonosságtudatuk megtartása, s hogy ezért mi mindent tesznek. Ugyanilyen lelkes lokálpatriótákra leltünk az idegenvezetőkből, akik akár városban, akár például a csernátoni falumúzeumban nem csak honismeretből, de hazaszeretetből is leckét adtak nekünk. S mivel két éjszakát családomnál tölthettünk, bepillantást nyerhettünk a hétfalusi csángók mindennapjaiba is. A következő két napon a százok letűnt múltjának emlékeivel találkoztunk: a prázsmári erődtemplommal, Brassó óvárosával, a fogarasi várral, Nagyszeben csodálatosan felújított belvárosával és az egészen különleges élményt nyújtó gyulafehérvári várnegyeddel. Az utolsó napot Vajdahunyad várának látnivalói koronázták meg, majd a temesvári testvérek meleg vendégszeretete és egy olyan városnézés, amelynek során lenyűgözött minket a város építészeti nagyszerűsége.

Vajdahunyad vára

Utunkat szép történelmi keretbe foglalta két emlékmű meglátogatása: az első napon Gyimesbükkön az ezer éves határ közelébe juthattunk, az utolsó estén pedig az aradi tizenhármak emlékoszlopánál róhattuk le tiszteletünket. Ha csak a térképen végigfuttatjuk a szemünk, akkor is nyilvánvaló, milyen csodálatos helyeken jártunk. Utunk lényegi élménye azonban a lelkünkbe és a szívünkbe íródott. Gyémántot kaptunk ajándékba, de olyan ékkövet, amelynek megmunkálása ránk vár. A gyémánt olyan ásvány, amely nem csak külsőleg tetszetős, de különleges, belső tüze van. Él-, élt-e bennünk ez a belső tűz, amellyel fogékonyakká váltunk betegségtől elesett utazó testvéreink segítségére, a minden pihenést feláldozó, mindenkire kiterjedő, csodás odafigyelést ajándékozó vezető leterheltségére, a küzdelmes létben is töretlen bizalommal megmaradni akaró nemzetársaink valós helyzetére és lehetőségeire, a letűnt, de emlékeiben makacsul élő, doboló történelmi múlt tanulságaira.

Testvérem, mindnyájunk számára intő üzenet annak a három török rabnak az utolsó mondata, amelyet Vajdahunyad várának falára véstek, miután tizenöt évi kűtfűró kényszermunka után magyar fogvatartóik mégsem adták meg nekik az ígért szabadságot: Vizek van, de lelketek nincs. Az utolsó csákányvágásig megvan a lehetőségünk arra, hogy ne szolgáljunk rá erre a vádra.

Völgyi Zsuzsanna, 2013. május 2.

Erdély újratöltve

Rákospalota Óvárosi Református Gyülekezete idén ismét – immár harmadszorra – Erdély felé vette az irányt. A teltházas buszunk a késő esti órákban indult el az izgalmas és látnivalókban bővelkedő kalandra. Majd félnapi utazást követően jutottunk el az első állomáshelyünkre, a Gyimes vidékére, de még az érkezés előtt a buszon meghallgattuk Székely Pista bácsi Székelyföldről szóló versét, amely felpeszítette szívünket.

Csodálatos tájak, friss levegő és barátságos, vendégszerető emberek fogadtak bennünket. A vacsora és a hangulatos táncest után mindenkinek jól esett az alvás, mivel másnap a korai felkelés és reggeli után gördültünk is tovább Sepsiszentgyörgy felé, ahol istentiszteleten vettünk részt a helyi református gyülekezetnél. A tékozló fiú története – akárhányszor is hallja az ember – mindig mond valami újat. A példázaton keresztül megismert, átélt hazatérés és megbocsátás mindenkinek megadatik Isten által, aki mindig minden időben vár bennünket. Az istentiszteletet követően a helyi gyülekezet vendéglátása jól esett, csak úgy, mint a városnézés. Az elköltött ebéd után Csernátonra mentünk, ahol a Székely Nemzeti Múzeum kihelyezett részlegét tekintettük meg. Itt a helyi idegenvezetőnkől nem csak a helyi fánkból kaptunk kóstolót, hanem a nemzettudatból és hazaszeretetből is. A „lelki fröccstől” felfrissülve értünk Kézdivásárhelyre, amelyet a Kárpát-medence legkeletibb magyar többségű városaként emlegetnek.

Szállásunk két napra Nagyfaluban vendégszerető családoknál volt, ahol finom helyi specialitásokat kóstolhattunk meg. Innen indultunk másnap a bőséges reggelit követően Prázsmár érintésével Brassóba, amely a hegyek által körülvett, különlegesen szép fekvésű város. Érdekesség, hogy Brassó környékén található Európa egyik legnagyobb barnamedve populációja, és bundások gyakran látogatást tesznek a városban illetve annak környékén. Szerencsére mi valódi barna macikkal nem találkoztunk, mással viszont igen... Szép épületekkel, történelmi emlékekkel, csodálatos látképpel, amely a Cenk-hegyről nyílik Brassóra. Egy kisebb betegség ugyan hátráltatta csapatunkat, de ez nem szegte kedvünket, mert még utunk fele előttünk állt. A következő napon a reggeli után búcsút vettünk szállásadóinktól és Fogaras felé vettük az irányt, ahol a helyi református templomot és a várat néztük meg. Kicsit szomorkás volt a hangulatunk, mivel Fogarason az utóbbi időben csökkenést mutat az ott élő magyarság lélekszáma, és már nem tudják a magyar nyelvű iskolai osztályt elindítani. De ameddig a templomok állnak, és az istenhit megvan az emberekben addig Fogarason és bárhol Erdélyben él a

remény a magyarság és a székelység megmaradására. Ezt követően buszunk Nagyszebenben kötött ki, amely Szászföld egykori fővárosa volt. A még mindig gyönyörű belvárossal büszkélkedő Nagyszebenben a helyi református lelkész úr volt az útikalauzunk, aki helyi anekdotákkal fűszerezve mutatta be a város nevezetességeit. Nehéz volt innen elszakadni, de várt minket Gyulafehérvár is, amely az egykori Erdélyi Fejedelemség virágzó fővárosa volt. Mindezt az esti belvárosi séta - még a sötétben is - fényesen bizonyította. Még éjfél előtt sikerült megérkeznünk utolsó szálláshelyünkre Algyógyra, ahol a vacsorát követően bizony jól esett a pihenés.

Kirándulásunk utolsó napjára is jutott látnivaló bőven, hiszen a Vajdahunyad vára történelmünknek egykor fontos színhelye volt. A vár részletes bebarangolását követően Temesvárra mentünk, hogy viszozzuk testvérgyülekezetünk korábbi rákospalotai látogatását. Szívélyes fogadtatásban és fenséges ebédben volt részünk. A temesvári református gyülekezet jelenleg is nagy munkában van, mivel a híres magyar építész Makovecz Imre tervei alapján új református központot építenek. Isten segítse őket a munkájukban!

A városnézés után kissé fáradtan, de kellő lelkülettel érkeztünk meg Aradra, ahol a Szózat eléneklését követően megkoszorúztuk az Aradi Vértanúk Emlékművét. A pár perces megemlékezés alatt érdemes volt végig gondolni az elmúlt napok eseményeit. A magyar/székely embereknek szerencsére még mindig megvan jellegzetes humoruk, a kitartásuk, a hazaszeretetük, és a hitük, amely a megmaradás záloga. A szebb jövő reményében ezen felül szükség van még az Erdélyben élő emberek közötti megbocsátásra és a további békés együttélésre. Összegzésként Vörösmarty Mihály Szózat című versének mondatai jutottak eszembe:

*„És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után,
Mégfogyva bár, de törve nem,
Él nemzet e hazán.” Ámen*

Budapest, 2013.05.10.

Kalmár Tibor

Kedves Testvérek!

Ezúton is figyelmükbe ajánljuk gyülekezetünk honlapját, amelyet a www.rpovaros.hu oldalon érhetnek el. Hírekkel, információkkal, a közelgő alkalmak időpontjaival, meghallgatható igehirdetésekkkel, gyülekezetünk életét bemutató írásokkal és képekkel várjuk az érdeklődőket.

Balatonszemes - tábori rendszabályok

A balatonszemesi tábor elsődlegesen az a célt szolgálja, hogy a gyermekek, ifjak az áhítatok, beszélgetések, foglalkozások alkalmával minél inkább megerősítsék kapcsolatukat az élő Istennel, valamint a többi táborozóval szeretetteljes, testvéri közösséggé formálódjanak. Minden egyéb foglalatosságot, pihenési időt ennek a célnak kell alárendelni.

A táborozóktól elvárando és betartandó szabályok:

- Mindenkor követni és betartani a tábor vezetőjének, mint mindenért és mindenkiért felelős szolgáló testvérünknek útmutatásait.

- Vigyázni, óvni a berendezési tárgyakat, eszközöket, azokat rendeltetésüknek megfelelően használva.

- A táborozók egymást, mint testvért segítsék, óvják, tiszteljék.

- Mindenféle káromkodás, szitkozódás, csúfolódás, kiközösítés, megalázás, sértegetés megengedhetetlen és elfogadhatatlan.

- Tilos továbbá minden olyan könyv, újság, klip- vagy hanganyag olvasása, nézegetése, hallgatása, mely nem összeegyeztethető református keresztyén vallásunkkal és az Úr Jézus tanításával. *Jézus mondja: „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat.” Jn. 14,15*

- A táborozók már az oda- és vissza út alatt is – és a tábor egész ideje alatt is – úgy kötelesek viselkedni, mint Isten elhívott gyermekei. Tehát viselkedésükkel nem hozhatnak szégyent az Úr nevére, valamint a Rákospalota- Óvárosi Református Gyülekezetünkre. *„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk.” 1Jn. 3,1*

- A tábor területét a táborvezető engedélye nélkül elhagyni tilos!

- Dohányozni csak a 18. életévét betöltött személy dohányozhat, a kijelölt helyen és időben.

- A táborban alkoholt fogyasztani, azt oda bevinni tilos!

- A táborozóknak tilos kocsmák, játéktérmekek, egyéb szórakozóhelyek látogatása italozás vagy bármely célból mind nappal, mind éjjel. *„ Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.” 1Jn. 2,15*

A balatonszemesi házat abban a reményben vásárolta meg egykor a gyülekezet és tartja rendben évről évre sok szorgos és áldozatkész szív és kéz, hogy az odaérkező gyermekek, unokák az ott eltöltött idő alatt hitben, szeretetben, békességben, az Isten felé való szorosabb odafordulásban, és akár életre szóló barátságok formálódásában részesednek, épülnek. **Toldi Csaba főgondnok**

Kulturális programajánló

Egyházi Kórustalálkozó lesz a Rákospalota-Óvárosi Református templomban (1151 Budapest, Kossuth u. 1.)

2013. május 25-én, szombaton 16 órakor

Mottó: „Jézus a barátom”

Közreműködő kórusok:

Pestújhelyi Keresztelő Szt. János katolikus templom ifjúsági kórusa

Rákospalotai baptista felnőtt kórus

Rákospalota MÁV-telep – Jézus Szíve Kórus

Claritudo vegyeskar – Árpád-házi Szt. Margit katolikus templom

Rákospalota-Óvárosi református gyülekezet kórusa

Újpalotai Boldog Salkaházi Sára katolikus templom felnőtt kórusa

Rákospalota MÁV-telep – Lumen Christi Gospel Kórus

Mindenkit szeretettel hívnak és várnak a Kórustagok, a belépés díjtalan. A találkozó végén szeretetvendégség lesz, ahol beszélgetni is lehet egymással.

10. Református Zenei Fesztivál
2013. május 24-26.
Bakáts tér-Ráday utca

AFTER CRYING
SZALONNA
ISMERŐS ARCOK
MISZTRÁL
INVOCATIO
MUSICALIS
LOVÁSZ IRÉN
VARGA JÁNOS
PROJECT
TOMPOX
KEEP FLOYDING
SZVORÁK KATALIN
BERECZ ANDRÁS...

REFORMÁTUS ÉNEKEK XII.

MŰVÉSZETEK PALOTÁJA
2013. JÚLIUS 6., SZOMBAT 19:30

www.rzf.reformatus.hu

» Tényleg zenét akarsz? » Stereo Kft. » CD és LP áruház » 1114 Bp., Bartók Béla út 59. »